

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **navrhovatele: C. G., a. s., IČ: xx**, se sídlem Rudných dolů 291, 254 01 Jílové u Prahy, proti **odpůrci: Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, schválených usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011, v části textového i grafického vymezení koridoru pro umístění stavby D173 označeného jako „silnice II/335: úsek Lipany - Světlá“**,

t a k t o :

I. Návrh se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se návrhem doručeným zdejšímu soudu dne 10. 4. 2014 domáhá zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, schválených usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011 (dále též „ZÚR“), a to v části textového i grafického vymezení koridoru pro umístění stavby D173 označeného jako „silnice II/335: úsek Lipany - Světlá“ (dále též „koridor D173“).

I. Návrh

Navrhovatel je vlastníkem pozemků parc. č. xx, xx a xx zapsaných v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha-východ, na LV č. xx (k.ú. Říčany u Prahy, obec Říčany). Zabývá se pozemkovým developmem a obchodováním s pozemky určenými k výstavbě rodinných domů v Říčanech, a to i v lokalitě nacházející se u obce Světlava, kde je vlastníkem výše označených pozemků. Na těchto pozemcích (zastavených ve prospěch financující banky) navrhovatel realizuje podnikatelský záměr výstavby bytového domu a několika rodinných domů, a to v souladu s územním plánem Říčan. Doposud započal s terénními úpravami, přičemž již byla vydána i řada souvisejících veřejnoprávních rozhodnutí (povolení), jejichž výčet navrhovatel připojil. K tomu dodal, že napadenými ZÚR byl zkrácen na svých právech, zejména právu vlastnickém a právu svobodně podnikat, neboť jeho podnikatelský záměr bude zcela zmařen a nemovitosti zastavené ve prospěch financujících bank budou znehodnoceny. Podle navrhovatele je zřejmé, že koridor D173 se týká jeho nemovitostí (koridor vede přes tyto nemovitosti, zároveň se nachází v jejich blízkosti) a zasahuje tak výrazně do jeho práv. Jeho podnikatelský záměr v této lokalitě bude zcela zmařen, což je zřejmé i z územního plánu města Říčany, který koridor D173 ze ZÚR bez dalšího „přebírá“. Podle navrhovatele napadené opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonným způsobem a je nezákonné.

Navrhovatel předně namítá nerespektování zásady kontinuity územního plánování, porušení principu právní jistoty a legitimního očekávání. Stávající územní plán Říčan s navrženým koridorem D173 nepočítá. Na nemovitostech navrhovatele již byl zahájen projekt výstavby, na realizaci tohoto projektu již byla vydána řada veřejnoprávních povolení a již bylo započato s terénními úpravami. Při respektování zásady kontinuity územního plánování bylo bezpodmínečně nezbytné přesvědčivě zdůvodnit, proč je v ZÚR koridor D173 vymezen, a to zejména tehdy, pokud takové vymezení zásadním způsobem omezí vlastnická práva subjektů zasažených touto změnou. ZÚR takové zdůvodnění nepřináší a v daném případě tak trpí nepřezkoumatelností. Navrhovatel dále namítá neposouzení kumulativních a synergických vlivů a absenci vyhodnocení vlivů s ohledem na jejich lokalizaci. Upozorňuje v tomto ohledu na to, že zpracovaná SEA se dostává do rozporu s § 2 zákona EIA [zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění účinném k datu vydání ZÚR], bodem 5 přílohy ke stavebnímu zákonu [zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném k datu vydání ZÚR] a bodem f) přílohy č. I směrnice SEA (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí. Kapitulu 5.11 na str. 158 SEA nelze podle navrhovatele za takové vyhodnocení považovat, neboť neobsahuje hodnocení jednotlivých záměrů, u nichž jsou předvídané kumulativní a synergické vlivy s dalšími záměry. Kumulativní a synergické vlivy koridoru D173 s ohledem na jejich lokalitu nebyly posuzovány ani vyhodnocovány. Absence takového vyhodnocení podle navrhovatele brání se závěry vyhodnocení polemizovat, neumožňuje soudní přezkum a nemůže dostát účelu vyslovenému v § 1 odst. 3 zákona EIA. Opatření obecné povahy je tak postiženo nepřezkoumatelností. Koridor D173 je zcela nadbytečný, nemá žádný význam z hlediska řešení dopravních problémů v území, naopak by velké dopravní problémy přinesl. Zcela nesmyslně vede přes zástavbu i území určené k zástavbě, ačkoliv ho lze vést i jiným podstatně šetrnějším způsobem, zároveň by poškodil i životní prostředí Říčan. Navrhovatel upozorňuje, že v dané oblasti je již nyní hluková zátěž (stávající silnice II/107, železniční trať, navrhovaný koridor D204, blízkost dálnice D1), přičemž stále roste intenzita dopravy s tím, jak se rozšiřuje zástavba. Po realizaci koridoru D173 dojde k dalšímu výraznému zhoršení v důsledku jízdy nových vozidel v obou směrech. Dojde tak především k překročení

závažných hygienických limitů s dopadem v celé oblasti. Kumulativními účinky koridoru D173 a dalších uvedených záměrů v okolí dojde k zásadnímu zkrácení práv navrhovatele, znehodnocení nemovitostí a zmaření podnikatelského záměru. Nemovitosti navrhovatele jsou koridorem D173 přímo dotčeny, napadené ZÚR tak výrazně zasahují do právní sféry navrhovatele, a to zcela neodůvodněně a svévolně bez hodnocení vlivů stávajících a navrhovaných koncepcí, bez posuzování jakýchkoliv variant či alternativ navrhovaných řešení. K tomu navrhovatel dodal, že koridor D173 byl převzat z Územního plánu velkého územního celku Pražského regionu (ÚP VÚC) bez projednávání a vyhodnocení vlivů na životní prostředí v rozporu s § 187 odst. 2 stavebního zákona a bodem m) schváleného zadání ZÚR, aniž zde byla podmínka aktuálnosti a regionální významnosti. Ze ZÚR neplyne, že by pořizovatel prověřil aktuálnost záměru a takovýto postup je podle navrhovatele nepřezkoumatelný. V oblasti koridoru D173 přitom dochází od účinnosti ÚP VÚC v roce 2006 i ke změnám územně plánovací dokumentace Říčán. V důsledku zanedbání analýzy kumulativních a synergických vlivů koncepce odpůrce nehospodárně do ZÚR zakotvil i záměry, jež by již v této fázi posouzení mohly být vyhodnoceny jako nerealizovatelné. Posuzované opatření obecné povahy tedy vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu v podobě neúplného vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v rámci SEA. Při rozhodování o zakotvení záměru koridoru pro umístění stavby D173 do ZÚR dále odpůrce upřednostnil nedůvodně a svévolně pouze jeden z pilířů územního plánování vymezených v § 18 odst. 1 stavebního zákona, a to na úkor příznivého životního prostředí a soudržnosti společenství daného území.

Navrhovatel dále namítá nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví, přičemž upozorňuje na to, že v rozporu s § 2 zákona EIA a přílohou I směrnice SEA dokumentace SEA k ZÚR takové vyhodnocení neobsahuje. Chybí zde kvantitativní a kvalitativní analýza závažnosti jednotlivých zdravotních problémů a míry jejich ovlivnitelnosti prostřednictvím koncepce. Z tohoto pohledu nebylo podle navrhovatele umístění a vymezení koridoru D173 posuzováno a hodnoceno. Navrhovatel v tomto ohledu namítá, že napadené opatření obecné povahy je stíženo nepřezkoumatelností, přičemž opětovně uvádí argumenty uvedené v části návrhu týkající se neposouzení kumulativních a synergických vlivů. Závěrem pak navrhovatel namítá neurčitost vymezení napadeného koridoru D173. S odkazem na text ZÚR uvedený v bodě 138 Přílohy č. 1, kap. 4.1.2.1. uvádí, že ZÚR představují pouze jakési vodítko pro pořizovatele územně-plánovací dokumentace nižších stupňů, podle kterých má být teprve koridor vymezen. Taková formulace je neurčitá a připouští vícero výkladů. Navrhovatel upozorňuje, že není ani zřejmé, proč bylo zrovna ve vztahu ke koridoru D173 zvoleno 180 m, přičemž není navíc jisté, že i stávajících 180 m pro tento koridor je konečných, neboť je dále stanoveno, že „výše uvedené šířky mohou být proměnné“, což je podle navrhovatele naprosto absurdní a relativizující.

II. Vyjádření odpůrce

Odpůrce ve svém obsáhlém vyjádření navrhl, aby soud návrh zamítl. Jak předdeslal, podaný návrh v podstatě sestává z opsaných pasáží z různých rozsudků Krajského soudu v Praze bez vzájemného vztahu k pozemkům či právům navrhovatele a bez zjevných souvislostí. Odpůrce předně tvrdí, že v případě daného koridoru nedochází k zásahu na pozemky navrhovatele. Toto je patrné při podrobnějším zobrazení než jsou ZÚR, v nichž není možno vyjádřit přesné znázornění jednotlivých záměrů. Navíc tento bazální fakt potvrzují i vydaná kladná územní rozhodnutí a stavební povolení Městského úřadu Říčany, neboť v případě kolize se ZÚR by byly takováto územní rozhodnutí a stavební povolení vydána v rozporu se zákonem. Při detailním posouzení vede navrhovaný koridor z mimoúrovňové křižovatky na silničním okruhu kolem Prahy k plánovanému křížení stávající silnice II/107

s navrhovaným obchvatem Světic poblíž ulice V Dolích; nové trasování silnice II/335 využívá tzv. Solné stezky. Vzhledem k uvedenému navrhovatel podle odpůrce postrádá aktivní věcnou legitimaci. K tomu odpůrce dodal, že navrhovatel ani neuplatnil žádnou námitku či připomínku v rámci veřejného projednávání návrhu ZÚR. K namítanému nerespektování zásady kontinuity územního plánování, porušení principu právní jistoty a legitimního očekávání odpůrce uvádí, že pokud by byly teze navrhovatele obecně přijaty, celý systém územního plánování by byl postaven před neřešitelný problém. V systému územního plánování platí, že každá dokumentace se zpracovává v určitém měřítku a tomuto měřítku odpovídá i míra zkoumání existujících jevů a skutečností, k čemuž odpůrce odkázal na důvodovou zprávu k novele stavebního zákona. Není pravda, že dojde ke zmaření záměru navrhovatele, znehodnocení nemovitostí a značným ztrátám. Odpůrce zopakoval, že nedochází k zásahu na pozemky navrhovatele a že vydaná pravomocná rozhodnutí Městského úřadu Říčany jsou ve vztahu k jeho pozemkům platná. Není dále pravda, že koridor vede přes zastavěná území. Silnice II/335 by měla sloužit jako obchvatová vůči městu Říčany s rychlým spojením na silniční okruh kolem Prahy a z tohoto pohledu byla takto navrhovaná, takže by bylo i chybné vedení přes zastavěná území. Co se týče zmiňovaného „variantního řešení“, pak dopravní koncepce byla stabilizována v ÚP VÚC Pražského regionu, z kterého je koridor silnice II/335 převzat beze změny v souladu s § 187 odst. 2 stavebního zákona. Možnost invariantního řešení obsahuje i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. února 2013, čj. 50 A 24/2012-64, na který odpůrce odkazuje. Dotčený orgán na úseku dopravy na silnicích II. a III. třídy v tomto případě neuplatnil ve svých stanoviscích k zadání ZÚR a ke společnému jednání žádný požadavek na variantní řešení. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak odpůrce upozornil na to, že územní plány obcí příslušného kraje musí být se zásadami územního rozvoje v souladu, opačná vazba dána není.

K námitkám týkajícím se neposouzení kumulativních a synergických vlivů a absence vyhodnocení vlivů s ohledem na jejich lokalizaci a na nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví, odpůrce konstatoval, že navrhovatel neuvedl žádný potencionální vliv ve vztahu ke svým pozemkům (ať již kumulativní, synergický či vliv na zdraví), o čemž svědčí i absence jakéhokoli podkladu, rozboru či požadavku v žalobním návrhu. Podle odpůrce návrh uvádí nevyhodnocení kumulativních a synergických vlivů a vlivů na lidské zdraví pouze ze spekulativních a utilitárních důvodů, kdy se navrhovatel inspiroval rozsudky Krajského soudu v Praze o zrušení záměrů obsažených v ZÚR vzhledem k nevyhodnocení kumulativních a synergických vlivů a vlivů na lidské zdraví. Dále uvedl, že hodnocení kumulativních a synergických vlivů odpovídající měřítku zpracování ZÚR je uvedeno v textové a grafické části dokumentace SEA - kapitola 5.11., příloha č. 3 a grafická část – výkres č. 6. V kapitole 5.11. je uveden souhrnně přehled všech kumulativních a synergických vlivů, které lze očekávat v souvislosti s uplatněním koncepce ZÚR na území Středočeského kraje, v příloze č. 3 jsou barevně vyznačeny sledované složky životního prostředí, které mohou být využitím plochy/koridoru k danému účelu dotčeny. Ve výkrese č. 6 jsou tyto jevy graficky vyjádřeny. Při zpracování dokumentace SEA byla odborným odhadem posouzena místa možné kumulace ploch a koridorů jednotlivých záměrů na základě jejich geografické blízkosti, a pokud byl shledán potenciální negativní vliv na konkrétní složku životního prostředí, byla lokalita označena jednoduchou grafickou značkou na mapě č. 6. Odpůrce má za to, že tento způsob hodnocení kumulativních a synergických vlivů je akceptovatelný. V žádném ustanovení stavebního zákona, ale ani v jiném právním předpisu není uveden žádný konkrétní postup, podle kterého je nutné při provádění kumulativního a synergického vyhodnocení postupovat. Odpůrce v době, kdy ZÚR pořizoval, nemohl požadovat po autorizované osobě, dodržení pozdější judikaturou vyžadovaných všech kritérií dovozovaných soudními orgány z logického a systematického výkladu bodů Přílohy ke stavebnímu zákonu. Pokud navrhovatel tvrdí, že vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů bylo nedostatečné, musí svá tvrzení opírat o

čistě spekulativní důvody (které však navíc v žalobním návrhu chybějí), jak by asi mělo být takovéto vyhodnocení vypracovááno. Celé vyhodnocení vlivů na životní prostředí zpracovává projektant SEA s autorizací Ministerstva životního prostředí (MŽP). Všechny požadavky MŽP, které obsahovalo stanovisko k návrhu zadání, byly vyhodnoceny v rámci pořizování návrhu zadání a byly při zpracování dokumentace SEA splněny, o čemž svědčí i „závěrečné“ stanovisko MŽP.

Odpůrce dále zdůraznil, že vyhodnocení vlivů ZÚR na udržitelný rozvoj území (dále též „VVURÚ“) se zabývá vyhodnocením vlivů koncepce, nikoliv stavby. Rovněž v § 19 odst. 2 stavebního zákona je jasná díkce, že VVURÚ, jehož součástí je posouzení SEA, se zpracovává podle přílohy ke stavebnímu zákonu i proto, že stavební zákon je speciální vůči zákonu o posuzování. Z tohoto zorného úhlu je nutno na obsah VVURÚ, resp. vyhodnocení SEA pohlížet. Je naprosto zásadní rozlišovat míru podrobnosti zpracování (ZÚR byly zpracovány v měřítku 1:100 000) i míru podrobnosti zkoumání podmínek stávajících i navrhovaných jevů, jejichž selekce rovněž odpovídá typu územně plánovací dokumentace. Jednotlivé záměry by neměly být vyhodnocovány ve vztahu k detailním skutečnostem, které sice v území existují, ale ZÚR je neregistrují a neposuzují, protože pak by byly naprosto zbytečné další navazující fáze vedoucí k realizaci určitého záměru. Na vyhodnocení SEA je nutno se dívat jako na expertní posouzení potenciálních vlivů zpracované autorizovanou osobou pro tento účel v určitém měřítku odpovídajícímu zpracování ZÚR, dále jako na upozornění na možné negativní vlivy a v neposlední řadě jako na vyhodnocení vlivů, které by již na této úrovni vylučovaly zařazení záměrů do ZÚR či jejich územní přřešení. Navíc posouzení vlivů záměrů (EIA) ani posouzení vlivů koncepcí (SEA) na životní prostředí nejsou hmotně-právně závazné a slouží toliko jako odborný podklad pro další rozhodování správních orgánů, přičemž správní orgány při svém rozhodování nemusí vždy respektovat závěry z těchto posouzení vlivů. I na jednotlivý záměr tak musí být pohlíženo z úhlu vlivů koncepce, tedy že nemůže být vyhodnocován omezeně pouze příslušný záměr, ale musí být na něj pohlíženo jako na koncepční řešení určité problematiky v širokém územním kontextu. Pozitivní vliv na obyvatelstvo je z tohoto pohledu nesporný, stačí jen uvést významné odlehčení stávající silnice II/107 s průjezdem centra Říčan a silnice I/2, na niž silnice ve směru na Prahu navazuje. Na str. 80 Přílohy 2.1 Vyhodnocení SEA je vyhodnocen koridor D173 bez výrazných negativních skutečností (pouze je negativně hodnocen zábor kvalitního ZPF). Kladně je hodnocen vliv na obyvatelstvo v důsledku odvedení části dopravních toků z obytné zástavby (hlavně Říčan a Světic). Odpůrce se domnívá, že u tohoto záměru by ani podrobné vyhodnocení nepřineslo jakékoliv negativní zjištění, pro něž by musel být záměr vypuštěn. Navrhovatelem uváděné záměry rozhodně napadený záměr neovlivňují, neboť vliv stávající silnice II/107 je nepodstatný, dopravní toky se pouze rozdělí, vliv stávající železniční tratě zůstane shodný, dálnice D1 je ve vzdálenosti cca 2,5 km od koridoru D173, takže nemůže mít myslitelný vliv na cokoli; nový koridor železniční tratě D204 se kříží s napadeným záměrem v „hlubokém“ extravilánu, cca 600 m od nejbližší zástavby, takže pokud by z hlediska hygienických předpisů v posuzování EIA obstál tento železniční koridor, záměr D173 by rozhodně musel obstát rovněž.

Podle odpůrce by ZÚR a dokumentace SEA měly být v jednotném měřítku, resp. vyhodnocení SEA by nemělo být zatíženo větší podrobností než ZÚR. V praxi to znamená, že v dokumentaci SEA by se neměly posuzovat vlivy skutečností, které nejsou obsahem ZÚR. V opačném případě by bylo až absurdní, že by zpracovatel dokumentace SEA zjišťoval podrobný stav území a do jisté míry tak zastupoval projektanta podrobnějších dokumentací. Určování a posuzování vlivů ZÚR na jednotlivé pozemky by nemělo vůbec přicházet do úvahy. Argumentovat (jako v podaném návrhu) spekulativními výroky o překročení závazných hygienických limitů hluku, navíc v situaci, kdy se rozptylové a hlukové studie

v rámci vyhodnocení SEA ze zákona nepožijí, je naprosto irelevantní. Navrhovatel účelově zaměňuje vyhodnocení vlivů stavby na životní prostředí (EIA) a vyhodnocení vlivů koncepce (tedy ZÚR) na životní prostředí (SEA). O přesném inženýrsko-technickém umístění a podmínkách umístění ještě není rozhodnuto, takže ani ve vyhodnocení vlivů ZÚR na udržitelný rozvoj území a v jeho součásti vyhodnocení SEA nelze detailně identifikovat, specifikovat a kvantifikovat vlivy jednotlivých záměrů na jednotlivé stavby. Hodnocení SEA je hodnocením koncepčním a rozsah hodnocení odpovídá měřítku vymezení koridoru v dokumentaci ZÚR. Je metodicky založeno na hodnocení celého obsahu ZÚR ve stejné míře podrobnosti, dané měřítkem tiskových výstupů výkresové části. Hodnocení vlivů na obyvatelstvo a složky životního prostředí ve všech případech vychází z identifikace potenciálních vlivů a z expertního odhadu jejich rozsahu a významnosti. Míra podrobnosti hodnocení včetně kvantifikace jejich rozsahu a významnosti odpovídá míře podrobnosti, v jaké je konkrétní jev v rámci ZÚR definován nebo vymezen. Provede-li posouzení vlivů na životní prostředí autorizovaná osoba a následně takové vyhodnocení potvrdí jako obsahující všechny nezbytné náležitosti orgán, který vykonává nad touto oblastí ústřední státní správu a vrchní státní dozor (MŽP), je z pohledu odpůrce předmětné vyhodnocení vlivů po obsahové stránce relevantní. Navrhovatel hodnotí vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů na životní prostředí podle odborného obsahu a ten shledávají ze svého utilitaristického pohledu nedostatečným a zhodnocení proto nezákonným, i když mj. schází referenční obecný podklad, z kterého by takovéto hodnocení mohlo vycházet. Z textové i výkresové části dokumentace SEA je však zřejmé, že zpracovatel SEA synergické a kumulativní vlivy vyhodnotil v mapovém podkladu a odborném verbálním zhodnocení kumulativních a synergických vlivů (příloha č. 3 dokumentace SEA). Metodologický postup sice nebyl v ZÚR explicitně vymezen, nicméně byl ze zhodnocení vlivů jasně seznatelný. Zpracovatel SEA při zhodnocení kumulativních a synergických vlivů jednotlivých geograficky blízkých koridorů a ploch na životní prostředí vždy zvažoval, zda mohou či nemohou kumulativní a synergické vlivy nastat a vyznačoval je v mapovém podkladu pouze v případě, že hrozí negativní kumulativní a synergické vlivy. Je tomu tak proto, že vyznačovat pozitivní kumulativní a synergické vlivy nemá na úrovni ZÚR elementární význam, když jednotlivé záměry, pro něž jsou v ZÚR koridory a plochy vyznačené, budou muset splnit imisní, emisní a hlukové limity vždy samostatně a budou též realizovány samostatně. Není obvykle proveditelné posečkat s jejich realizací tak, aby byly zrealizovány současně s jinými záměry a mohly z nich být pozitivní kumulativní a synergické vlivy okamžitě dostupné. Navíc, bude-li záměr splňovat závazné limity znečišťování životního prostředí pouze za předpokladu, že s ním bude zároveň realizován jiný nadmístní záměr, jakožto záměr s potenciálními pozitivními vlivy, bude takový záměr ve své podstatě nerealizovatelný, neboť sám nesplní limity a neprojde procesem povolování.

Odpůrce dále rozporuje tvrzení navrhovatele, podle něhož je koridor D173 zcela nadbytečný. Právě nové trasování silnice II/335 odvede značnou část dopravní zátěže mimo zastavěná území (Říčany a Světic). Stávající silnice II/107 vede centrem Říčan se zaústěním na v této části frekventovanou silnici I/2, která rovněž vede kompaktní zástavbou Říčan. Od Mnichovic ve směru na Prahu je v souvislosti s navrhovaným komunikačním systémem prostoru jižně od Říčan navrženo zařazení stávající silnice III/1012 do silnic druhé třídy, právě jako silnice II/335. Tato silnice by tak pokračovala od Mnichovic přes Všečany a Světic navazující přeložkou jižně od Říčan přes silnici II/101 k napojení na silniční okruh kolem Prahy a dále pak severně od Lipan a Benic a jižně od Uhřetěvsi s napojením na navrhovaný komunikační systém Prahy. Za nehorázné pak žalobce označil tvrzení navrhovatele, podle něhož by koridor D173 poškodil životní prostředí Říčan. Právě vymezení obchvatu D173 obsažené v ZÚR v extravilánu mimo kontakt se zástavbou, odklání významnější dopravní toky od samotného centra Říčan, a tedy kladně řeší mj. i stav životního

prostředí tohoto města. Navrhovatelem uváděný zásah do vlastnických práv vydáním napadeného opatření obecné povahy je podle odpůrce naprosto irelevantní, protože u každého záměru, který se v ZÚR navrhuje, dochází k zásahu do vlastnických práv. Je to jeden ze znaků územně plánovací dokumentace. Premisa navrhovatele o výrazném poklesu hodnoty nemovitostí je v zásadě nesprávná a účelově použitá. Je to právě naopak. Teprve po „zpřístupnění“, resp. kvalitním napojením jakéhokoliv území se zvyšuje jeho atraktivita a rozvojový potenciál pro pasanty. Obecně platí, že žádná dopravní stavba nemůže obdržet územní rozhodnutí, pokud by nespĺňovala hygienické požadavky. U tohoto typu dopravních staveb požadují legislativní předpisy podrobnou dokumentaci, v níž musí investoři staveb dokladovat vyhodnocení různých vlivů a přijmout taková opatření, aby stavby vyhovovaly po stránce všech hygienických předpisů. K namítané neurčitosti vymezení koridoru pak odpůrce uvedl, že již z názvu opatření obecné povahy a měřítka jeho zpracování je patrná velká míra obecnosti a do jisté míry tedy neurčitosti. Z textu návrhu je patrný podiv nad tím, že v případě ZÚR jde o jakési vodítko pro pořizovatele územně plánovací dokumentace nižších stupňů, podle kterých má být teprve koridor vymezen. Odpůrce upozornil, že toto je v podstatě nejdůležitější funkce ZÚR a v této souvislosti znovu odkázal na důvodovou zprávu k novele stavebního zákona a zmínil § 43 odst. 3 stavebního zákona a přílohy č. 6 a 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 500/2006 Sb.“). Podle odpůrce je samozřejmé, že šířka stanoveného koridoru je při zpracování územního plánu proměnná, a to s ohledem na požadavek jeho zpřesnění. Stanovení šířky koridoru u silnic II. třídy na 180 m je plně „v kompetenci“ autorizovaného projektanta ZÚR. Jde o čistě odbornou otázku vycházející převážně z normových ukazatelů pro silnice II. (příp. III.) třídy, ze zkušeností dopravního odborníka a urbanisty a z jejich odborných odhadů. Je samozřejmé, že není možné stanovovat šířky koridoru *ad hoc* u všech komunikací a rovněž měnit se šířku koridoru v celém jejich navrhovaném průběhu, protože by pak muselo být detailně prověřováno území celého kraje v podrobnějším měřítku, než je územní plán. ZÚR SK jsou zpracovány v měřítku 1:100 000 a tomuto měřítku odpovídá i měřítko zkoumání skutečností.

III. Replika navrhovatele

V replice k vyjádření odpůrce navrhovatel setrval na svém návrhu na zrušení části daného opatření obecné povahy, neboť je podle něj zcela zřejmé, že nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem a je nezákonné. Poukázal na to, že odpůrce ve vyjádření přejímá „pohodlné výklady“ právních předpisů tak, aby byly příznivé pro odpůrce, bez ohledu na ty, jichž se ZÚR bezprostředně dotýkají. Příslušná část ZÚR se navrhovatele bezprostředně dotýká a navrhovatel je zkrácen na svých právech. V tomto ohledu poukázal na stávající návrh územního plánu Říčany, který daný koridor ze ZÚR bez dalšího přebírá. Je přitom zcela zřejmé, že navrhovaný koridor vede přes pozemky navrhovatele a nachází se v jejich blízkosti. Odkaz na již vydaná rozhodnutí týkající se daných pozemků je podle navrhovatele nepodstatný. Dosud totiž byla vydána pouze rozhodnutí „na síť“ a tato rozhodnutí tak pokrývají započatý projekt jen z části, navíc navrhovatel neví (a není to ani v jeho kompetenci), zda příslušný stavební úřad rozpor se ZÚR vůbec posuzoval. Aktivní legitimace navrhovatele je zcela zřejmá, a to v důsledku vlivu napadeného koridoru na jeho nemovitosti. Nepodání námitek proti návrhu ZÚR považuje navrhovatel s ohledem na jím podaný návrh za irelevantní. K otázce hledání „konceptních řešení“ uváděných odpůrcem navrhovatel poznamenal, že je podstatné, jakým způsobem jsou tato řešení nalézána, jak odpůrce k výsledku přijatým v ZÚR dospěl a co vše vzal při rozhodování do úvahy. Navrhovatel je

přesvědčen, že odpůrce tak činil nezákonným způsobem. Není pravdou, že by navrhovatel žádný vliv ve vztahu ke svým pozemkům neuvedl. Poukázal i na to, že na dotčených pozemcích probíhá stavební činnost, mají zde stát domy a v nich bydlet lidé a že vlastnické právo navrhovatele je uvedeným koridorem zredukováno. Sám odpůrce si je dobře vědom, že jeho posouzení vlivů a jejich vyhodnocení s ohledem na jejich lokalizaci včetně posouzení vlivů na veřejné zdraví nemůže obstát. Odpůrce přiznává, že spoléhal na stanovisko MŽP a přiznává, že se touto věcí vlastně vůbec nezabýval. Řádné vyhodnocení SEA v souladu s platnou legislativou ve vztahu ke koridoru D173 tak vlastně neexistuje, neboť spočívá pouze v konstatování „bez výrazných negativních skutečností“. Způsob, jak k tomu odpůrce dospěl, z čeho vycházel, zda zohlednil existující vlivy dalších záměrů v okolí, zde zcela chybí. Podle navrhovatele jde o zcela flagrantní projev svévole a nezákonný postup, v důsledku něhož odpůrce do ZÚR nepochybně zakotvil i záměry, které by v případě řádného posouzení byly vyhodnoceny jako nerealizovatelné. Právě takový záměrem je zcela zbytečný koridor D173. To, že koridor vede i přes zástavbu je patrné mj. z map i ze stávajícího návrhu územního plánu Říčany.

IV. Posouzení Krajským soudem v Praze

Krajský soud v Praze před samotným věcným posuzováním jednotlivých námitek navrhovatele zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (jeho části). Mezi takové podmínky je třeba řadit především existenci opatření obecné povahy, aktivní legitimaci navrhovatele a formulaci žalobního návrhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008-34). Návrh byl podán včas [§ 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)] a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Při samotném věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

Zásady územního rozvoje se v souladu s ustanovením § 36 odst. 4 stavebního zákona vydávají formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Napadené ZÚR byly schváleny zastupitelstvem odpůrce dne 19. 12. 2011 a posléze vydány formou opatření obecné povahy; o existenci napadeného opatření obecné povahy tedy není sporu. Jak již bylo výše uvedeno, další podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy je pak formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z výše citovaného ustanovení § 101a s. ř. s., resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatel požaduje zrušení vymezené části napadeného opatření obecné povahy, je třeba považovat za splněnou i tuto podmínku řízení o podaném návrhu.

Navrhovatel svoji legitimaci k podání předmětného návrhu dovozuje z vlastnictví nemovitostí (pozemky parc. č. xx, xx a xx), jež soud ověřil z výpisu z katastru nemovitostí (LV č. xx pro k.ú. Říčany u Prahy a obec Říčany). Dotčení těchto pozemků ve vlastnictví navrhovatele, stejně tak jako práv navrhovatele, posuzovaným záměrem (D 173) je mezi účastníky sporné. Podle názoru odpůrce není aktivní legitimace navrhovatele v dané věci dána, neboť nedochází k zásahu na pozemky v jeho vlastnictví. V tomto ohledu Krajský soud v Praze předně zdůrazňuje, že je třeba důsledně rozlišovat mezi aktivní procesní legitimací navrhovatele jakožto samotnou podmínkou přípustnosti návrhu na straně jedné, a mezi aktivní věcnou legitimací návrhu, tedy otázkou samotné jeho důvodnosti (posuzování aktivní procesní legitimace je součástí hodnocení přípustnosti návrhu, posouzení legitimace věcné je již součástí hodnocení věci samé). V projednávané věci není pro určení aktivní legitimace

navrhovatele určující, zda se sporný koridor nachází přímo na pozemcích navrhovatele či nikoliv, ostatně vycházet z tohoto kritéria při určování aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy v podobě zásad územního rozvoje je s ohledem na měřítko ZÚR v případě řady záměrů fakticky jen velmi obtížné. Soud dává za pravdu odpůrci v tom, že pokud sporný koridor má být napojen na stávající silnici II/107 ze západu, přičemž nemovitosti navrhovatele k této silnici přiléhají z východní strany, lze si jen obtížně představit, že samotná nově navrhovaná silnice II/335 bude umístěna přímo na pozemcích navrhovatele. Jak již však bylo výše uvedeno, tato samotná skutečnost nicméně nemůže být pro určení aktivní legitimace navrhovatele určující.

Aktivně procesně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120, výslovně uvedl, že *„navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. (...) Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení“*. Případný nedostatek aktivní procesní legitimace navrhovatele k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy vede k odmítnutí návrhu, zkoumání aktivní věcné legitimace je součástí posouzení důvodnosti návrhu. Věcná legitimace navrhovateli chybí zejména tehdy, pokud nelze nalézt souvislost mezi namítaným porušením procesních předpisů při vydání opatření obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele. Jak v tomto ohledu uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 1. 2010, čj. 1 Ao 3/2009-82, *„navrhovateli nesvědčí aktivní věcná legitimace, jestliže nelze dovodit, že by v důsledku vydání změny územního plánu byl dotčen na svém právu, na němž má být dle svého tvrzení zkrácen (zde vlastnické právo). V takovém případě musí být návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítnut“*. Pro úspěch návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy (jeho části) je tedy rozhodující, zda navrhovatel skutečně byl na svých právech zkrácen přijatým opatřením obecné povahy či nikoliv.

V projednávané věci navrhovatel ve smyslu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu výslovně tvrdí, že v důsledku napadené části ZÚR bylo zasaženo do jeho vlastnického práva a práva svobodně podnikat, kdy současně upozorňuje na snížení hodnoty jeho nemovitostí. Vedle toho lze (byť nepřímou) z argumentace navrhovatele obsažené v návrhu dovodit i tvrzený zásah do práva na příznivé životní prostředí a na ochranu zdraví.

Jak již soud shora v rámci odůvodnění tohoto rozsudku předeslal, z grafické části napadených ZÚR, stejně tak jako detailnějších mapových podkladů předložených navrhovatelem, je zřejmé, že pozemky navrhovatele na jižní straně v současnosti přímo přiléhají ke křížení stávající silnice II/107 se železniční tratí směřující od Prahy na jih. Silnice II/107 vedoucí z obce Světlice do Říčán obepíná pozemky ve vlastnictví navrhovatele z jihozápadu, uvedená železniční trať pak z jihovýchodu. Smyslem posuzovaného záměru s ohledem na jeho podobu plynoucí z grafické části ZÚR zjevně je mimo jiné umožnit automobilové spojení směrem od jihu do Říčán, aniž by bylo nutno projíždět středem obce Světlice, a to obchvatem uvedené obce ze západní strany. Soud se v návaznosti na výše uvedené nemohl ztotožnit s argumentací navrhovatele, že navrhovaný koridor je nadbytečný, nemá význam z hlediska řešení dopravních problémů v území (naopak by dopravní problémy přinesl) a poškodil by i životní prostředí. K tomu by totiž podle názoru zdejšího soudu

v důsledku vymezení posuzovaného koridoru mohlo dojít jen v případě, že by tento koridor přivedl do blízkosti pozemků navrhovatele novou (dosud neexistující) dopravu, a to ať již z hlediska kvantitativního či kvalitativního (např. hlučnější automobily, jiné složení dopravy apod.). Jak je však z mapových podkladů zřejmé, pozemky navrhovatele jsou již dnes zatíženy hlukem i imisemi fakticky z veškeré železniční a automobilové dopravy v obci Světic. Negativní zatížení navrhovatele v důsledku umístění posuzovaného koridoru by tak mohla vzniknout pouze z nově indukované dopravy, nikoliv z toho, že dosavadní doprava bude vedena novou trasou (nová trasa není od pozemků navrhovatele o nic bližší než trasy dosavadní). Podle názoru zdejšího soudu je nicméně z logiky umístění zamýšleného koridoru D 173 zjevné, že tento koridor bude pouze převádět (odvádět) stávající dopravu projíždějící Světicemi po silnici II/107 (v těsné blízkosti pozemků navrhovatele). Soud současně nepřehlédl, že napadenými ZÚR zamýšlený koridor D 204 (Koridor železniční tratě č. 220), jehož nevyhodnocení (synergických a kumulativních vlivů a vlivů na lidské zdraví) v souvislosti s napadeným záměrem navrhovatel taktéž namítá, zjevně převezme (minimálně) dálkovou dopravu dosud umístěnou na stávající trati Praha - České Budějovice, čímž bude utlumena doprava po železniční trati vedoucí v těsné blízkosti pozemků navrhovatele. Aniž by podkladem takové úvahy muselo být chybějící posouzení vlivů na lidské zdraví nebo posouzení kumulativních a synergických vlivů, lze dospět k závěru, že přijetím napadené části ZÚR (ani v kombinaci s ostatními záměry) se hlukové či imisní zatížení pozemků navrhovatele nemůže zhoršit, nanejvýše zůstane stejné (spíše se však sníží, neboť koridor železniční tratě je od pozemků navrhovatele vzdálenější). Možné důsledky jiného terénního umístění napadeného záměru D 173 a koridoru železniční trati na zhoršení hlukové zátěže jsou pak otázkami, které lze plnohodnotně řešit v rámci územního řízení a s ohledem na nižší míru podrobnosti ZÚR nemohou být v této fázi relevantním argumentem (ostatně navrhovatel je ani výslovně neuvádí). Lze tedy shrnout, že právo navrhovatele na příznivé životní prostředí a zdraví spjaté s předmětnými pozemky dotčeno být sice může, s ohledem na povahu a logickou návaznost koridorů D 173 a D 204 a umístění pozemků navrhovatele lze však vyloučit jeho negativní dotčení napadenou částí ZÚR. Navrhovatel tedy s ohledem na výše uvedené podle názoru zdejšího soudu ve vztahu k zásahu do práva na příznivé životní prostředí a ochranu zdraví požadavkům zákona a konstantní judikatury vycházející z citovaného usnesení rozšířeného senátu čj. 1 Ao 1/2009-120 nedostál, neboť v návrhu na zrušení napadeného opatření obecné povahy plausibilně, logicky konsekventně a myslitelně netvrdil možnost dotčení své právní sféry (srov. závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v jeho rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 4 Aos 1/2013-125).

K navrhovatelem namítanému zásahu do práva na podnikání, resp. znemožnění podnikatelského záměru, soud uvádí, že bez ohledu na koridor D 173 navrhovatel zjevně může podnikat i nadále. Není racionální důvod, aby byl jeho podnikatelský záměr znemožněn, nanejvýše by bylo nutné jej dílčím způsobem pozměnit. Jen v důsledku toho by však bylo nemístné popřít právo velké části obyvatel Světic na zlepšení životního prostředí a ochranu jejich zdraví včetně možnosti zlepšení soudržnosti obyvatelstva přemístěním významné části dopravního proudu procházejícího přímo středem obce na trasu obchvatu, který bude zatěžovat méně lidí. Případné snížení hodnoty nemovitostí navrhovatele v důsledku realizace napadeného záměru vyloučit nelze, zde je však třeba zdůraznit, že v tomto ohledu nemá namítaná absence vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů a vlivů na lidské zdraví v SEA se snížením hodnoty nemovitostí jakoukoliv souvislost, neboť k takovému vyhodnocení SEA sloužit nemůže. Náhrada za případné omezení či odnětí vlastnického práva není součástí řízení o přijetí ZÚR. K tomu soud poznamenává, že potencionální zásah do vlastnického práva navrhovatele ve srovnání se zjevnými pozitivními efekty obchvatu na množství obyvatel Světic a Říčán u Prahy a zrychlení a vyšší bezpečnost dopravní infrastruktury obstojí. Nad rámec výše uvedeného lze ještě dodat, že soudu ostatně není ani

z jeho úřední činnosti známo, že by se k navrhovateli některý z občanů uvedených obcí, popř. samotné dotčené obce, s ohledem na navrhovatelem tvrzené „velké dopravní problémy“ či poškození životního prostředí se svým návrhem připojil, jak se tomu v jiných obdobných řízeních začasté stává. Přestože z podrobnějších mapových podkladů předložených navrhovatelem plyne, že napadený koridor je z části umístěn přímo na pozemky navrhovatele, je zcela zjevné, že k napojení zamýšleného obchvatu na stávající silnici II/107 logicky nemůže dojít přímo na pozemcích navrhovatele, ale že se tak stane mimo jeho pozemky (na západ od nich). K tomu lze poznamenat, že podrobnost ZÚR není taková, aby bylo možné zcela jednoznačně určit, zda konkrétní parcela je přímo v trase koridoru konkrétního záměru, jedná-li se buď o parcelu v okrajové části (nikoliv ve středu) trasy koridoru, nebo o parcelu, která v mapovém podkladu nepřiléhá ke stávajícím zaznamenaným geografickým prvkům, které umožňují její přesnou lokalizaci i v takto malém měřítku mapových podkladů. U takových parcel s ohledem na malé měřítko ZÚR nelze obvykle úspěšně tvrdit, že parcela je v ploše koridoru a že proto na ní nebude možná výstavba. Takový argument bude možný až v podrobnosti územního plánu, který by navíc měl trasu koridoru řešit podrobněji. Navíc stavební úřad při posuzování souladu stavby s územně plánovací dokumentací dle § 90 písm. a) a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona má prostor pro správní uvážení a zvažuje (v jistém rozsahu musí předjímat), zda navrhovaná stavba skutečně bude kolidovat s následně zpřesněným koridorem a následně povolovanou dopravní stavbou a jejím ochranným pásmem, takže ani případný samotný překryv koridoru s pozemky navrhovatele sám o sobě nevylučuje možnost na nich stavět.

V návaznosti na shora uvedené proto Krajský soud v Praze uzavírá, že v projednávané věci tedy sice lze dovodit aktivní legitimaci navrhovatele ve vztahu k omezení jeho vlastnického práva (snížení hodnoty nemovitostí) a v té souvislosti i práva na podnikání, nicméně podle názoru zdejšího soudu ve vztahu k omezení těchto práv zcela zjevně nejsou případné nedostatky zpracované SEA k napadené ZÚR (absence posouzení kumulativních a synergických vlivů i vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví) v příčinné souvislosti, jež by měla vést ke zrušení ZÚR v napadené části. Co se pak týče zásahu posuzovaného záměru do práva navrhovatele na příznivé životní prostředí a na ochranu zdraví, zde je třeba připomenout, že zásah do tohoto práva tvrdí navrhovatel dosti neurčitě a spíše okrajově. Jak již navíc bylo výše uvedeno, s ohledem na existenci stávajících dopravních staveb obklopujících nemovitosti navrhovatele a na povahu napadeného záměru zjevně v důsledku zahrnutí koridoru D173 do ZÚR nemůže být navrhovatel na tomto svém právu zkrácen. Jinak řečeno, subjektivní právo navrhovatele na příznivé životní prostředí či ochranu zdraví nemůže být napadeným záměrem negativně dotčeno. Proto se soud námitkami navrhovatele týkajícími se neprovedení posouzení kumulativních a synergických vlivů a vlivů na veřejné zdraví s ohledem na absenci jeho aktivní legitimace nezabýval.

K navrhovatelem namítanému nerespektování zásady kontinuity územního plánování (porušení principu právní jistoty a legitimního očekávání) zdejší soud ve shodě s odpůrcem upozorňuje především na to, že zásady územního rozvoje jsou územně plánovací dokumentací nejvyššího stupně vydávanou pro území jednotlivých krajů, přičemž územní plány obcí příslušného kraje musí být s uvedenými zásadami v souladu [srov. zejména ustanovení § 53 odst. 4 písm. a) a § 54 odst. 5 stavebního zákona]. Opačné vazby mezi jednotlivými úrovněmi územně plánovací dokumentace však dány nejsou. Jinak řečeno pro odpůrce neplatí jakákoliv zákonná povinnost respektovat územně plánovací dokumentaci nižšího stupně (v projednávané věci územní plán Říčany). Je samozřejmě logické a v souladu s řádným výkonem veřejné správy v oblasti územního plánování, aby se pořizovatel zásad územního rozvoje v maximální možné míře snažil územně plánovací dokumentaci nižšího stupně respektovat. Pokud k tomu ovšem z různých důvodů nedojde, nelze z toho bez dalšího

dovozovat nezákonnost zásad územního rozvoje. Tuto námitku navrhovatele tedy zdejší soud shledal nedůvodnou.

V rámci samostatné námitky navrhovatel dále upozorňuje ve vztahu k napadenému záměru (koridoru) na absenci prověření aktuálnosti tohoto záměru a na rozpor postupu odpůrce s ustanovením § 187 odst. 2 stavebního zákona. Jak plyne z tohoto ustanovení *„krajský úřad prověří územní plány velkých územních celků z hlediska aktuálnosti jednotlivých záměrů a splnění kritérií jejich nadmístního významu. Záměry vyhovující uvedeným hlediskům převezme bez věcné změny do návrhu zásad územního rozvoje projednaných s dotčenými orgány. Územní plán velkého územního celku a právní předpis, kterým byla vyhlášena jeho závazná část, pozbývá platnosti dnem nabytí účinnosti zásad územního rozvoje pro území těmito zásadami řešené“* (odst. 2), přičemž *„krajský úřad při pořízení prvních zásad územního rozvoje zpracuje jejich zadání, které obsahuje hlavní cíle a požadavky na jejich řešení. Zadání zašle jednotlivě dotčeným orgánům, dotčeným obcím, sousedním krajům a ministerstvu, které mohou do 30 dnů po obdržení uplatnit své požadavky, včetně požadavků na vyhodnocení vlivu uplatňování zásad územního rozvoje na podmínky udržitelného rozvoje v území. Krajský úřad návrh zadání, upravený podle výsledků projednání, předloží ke schválení. Zadání pro pořízení zásad územního rozvoje schvaluje zastupitelstvo kraje“* (odst. 4).

Jak lze dovodit z důvodové zprávy k návrhu stavebního zákona, cílem úpravy v ustanovení § 187 bylo zajištění kontinuity územního plánování, neboť dřívější územní plány velkých územních celků obsahují řadu veřejně prospěšných staveb a jiných záměrů, jejichž platnost trvá a část řešení musí být proto převzata do zásad územního rozvoje. Proto podle dané důvodové zprávy bude možné do zásad územního rozvoje převzít záměry zakotvené v předchozí územně plánovací dokumentaci. Nutnou podmínkou v tomto směru je jednak posouzení, zda není původní záměr v důsledku společenských a přírodních změn již překonán (aktuálnost) a jednak posouzení, zda povaha přebíraného záměru odpovídá nižší podrobnosti a nadmístní povaze regulace v ZÚR (nadmístnost). Výsledkem postupu podle § 187 stavebního zákona je převzetí záměru z územního plánu velkého územního celku do návrhu zásad územního rozvoje, který pak musí projít celým procesem přijímání podle oddílu 1 dílu 3 hlavy III části třetí stavebního zákona. Jedinou fází, která je převzetím záměru z územního plánu velkého územního celku ušetřena, je tak pouze fáze zpracování zadání zásad územního rozvoje, jež je krajský úřad povinen podle § 187 odst. 4 stavebního zákona zasílat jednotlivě dotčeným orgánům, dotčeným obcím, sousedním krajům a ministerstvu pro místní rozvoj, které mohou v následujících 30 dnech uplatňovat požadavky, včetně požadavků na VVURÚ.

Jak soud zjistil ze závazné části ÚP VÚC, silnice II/335 Lipany - Světlá byla součástí ÚP VÚC jako koridor pro veřejně prospěšnou stavbu pod označením D 061. Podle části m) návrhu zadání ZÚR odpůrce počítal s převzetím těch záměrů z ÚP VÚC, které splňují kritéria regionální významnosti a aktuálnosti dle § 187 odst. 2 stavebního zákona. Z textové části odůvodnění ZÚR ve vztahu ke spornému záměru pak plyne, že *„Silnice II/335 (Mnichovice – Sázava – Uhřetěves – Janovice – Zbraslavice – II/339) – zůstává ve směru od východu v dnešní trase beze změn až po Mnichovice, kde je v současné době ukončena. Od Mnichovic ve směru na Prahu je v souvislosti s navrhovaným komunikačním systémem prostoru jižně od Říčan navrženo zařazení stávající silnice III/1012 do silnic druhé třídy, právě jako silnice II/335. Tato silnice by tak pokračovala od Mnichovic přes Všetaty a Světlá navazující přeložkou jižně od Říčan přes silnici II/101 k napojení na SOKP a dále pak severně od Lipan a Benic a jižně od Uhřetěvesi s napojením na navrhovaný komunikační systém Prahy. Tímto řešením dochází k odvedení dopravní zátěže z prostoru centra Říčan a navíc dochází k výraznému zkvalitnění dopravní dostupnosti přilehlých obcí“* (str. 58).

K navrhovatelem namítanému neproověření aktuálnosti sporného koridoru zdejší soud připomíná, že podle § 40 odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. d) stavebního zákona musí být součástí odůvodnění ZÚR výsledek přezkoumání souladu návrhu ZÚR s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů. Součástí odůvodnění tedy musí být i vyhodnocení, zda převzaté návrhy jsou skutečně aktuální a nadmístního významu ve smyslu § 187 odst. 2 stavebního zákona. To nevylučuje fakt, že s ohledem na rozsah řešené problematiky bude takové odůvodnění jen velmi stručné, popř. učiněné i v souhrnu k více záměrům, je-li to s ohledem na podobnost jejich výchozí situace ospravedlnitelné. Nemůže však absentovat zcela. V případě posuzovaného záměru podle zdejšího soudu v odůvodnění ZÚR důvody, z nichž odpůrce při posuzování aktuálnosti tohoto záměru vycházel, nalézt lze, byť je nutno připustit, že se jedná o zdůvodnění velmi strohé. Přesto lze v tomto ohledu učinit závěr, podle něhož se odpůrce aktuálnosti posuzovaného záměru (resp. jeho nadmístním významem) dostatečným (být elementárním) způsobem vypořádal. Proto soud ani tuto námitku navrhovatele neshledal důvodnou.

Ve vztahu k závěrečné samostatné námitce navrhovatele týkající se neurčitosti vymezení napadeného koridoru se soud ztotožnil s argumenty odpůrce a ani tuto námitku tedy neshledal důvodnou. V tomto ohledu je třeba především zdůraznit, že zásady územního rozvoje mimo jiné stanoví koridory pro veřejně prospěšné stavby (srov. § 36 odst. 1 stavebního zákona), přičemž tyto koridory jsou teprve následně upřesňovány v navazující územně-plánovací dokumentaci (srov. § 43 odst. 1 a odst. 3 téhož zákona). Pokud tedy námitka navrhovatele směřovala k tomu, že není zřejmé, kde bude záměr (silnice II/335) přesně umístěn, je třeba uzavřít, že s ohledem na nezpochybnitelnou míru obecnosti zásad územního rozvoje nelze přesné umístění konkrétního záměru v rámci této úrovně územně-plánovací dokumentace požadovat. Pokud pak jde o pochybnosti týkající přesnosti vymezení sporného koridoru, zde je třeba upozornit na to, že nedílnou součástí zásad územního rozvoje je grafická část (srov. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 500/2006 Sb.). Krajský soud v Praze přitom v projednávané věci nemá pochybnosti o tom, že sporný koridor je v rámci grafické části napadeného opatření obecné povahy zcela zřetelně a určitě zachycen, ostatně sám navrhovatel v řadě ohledů ve své argumentaci z přesného umístění koridoru v rámci grafické části ZÚR vychází. To, že například ve vztahu k nemovitostem navrhovatele není koridor vymezen zcela jednoznačně a určitě není dáno pochybením ze strany odpůrce, ale měřítkem, v němž se grafická část zásad územního rozvoje vyhotovuje (srov. § 6 odst. 2 vyhlášky č. 500/2006 Sb.).

Nad rámec výše uvedeného soud s ohledem na související argumentaci navrhovatele dodává, že je nepochybně žádoucí, aby nižší úroveň územně-plánovací dokumentace (územní plán) v maximální možné míře zpřesňovala např. právě koridory vymezené v ZÚR, a tím předcházela nadbytečnému omezování práv dotčených subjektů tam, kde to již zjevně není třeba. Skutečnost, že územní plán Říčán podle tvrzení navrhovatele napadený koridor D173 bez dalšího „přebírá“, však nemůže být předmětem tohoto řízení.

Krajský soud v Praze tedy po provedeném přezkumu napadeného opatření obecné povahy dospěl k závěru, že žádná z navrhovatelem vznesených námitek není důvodná, a proto návrh zamítl (§ 101d odst. 2 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně žádné mu ani v daném řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 1. července 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková